

Προπέτεια καὶ ὑστεροφημία

Δίδυμοι γέροι.
Ὁ ἓνας παλεύει
Στὸ Ὄρος.
Ὁ ἄλλος στὶς βουνο-
Κορφές τῆς τέχνης.
Εἶναι κι οἱ δύο
Πεπεισμένοι.
Καὶ προετοιμάζονται
Γιὰ τὴν μέλλουσα ζωή.

Τὸ κατοικίδιο

Ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ
Στὴν πραγματικότητα
Ἀπροσδιόριστο
Χιλιοστὰ δευτερολέπτου
Ἦ χρόνια, ἦρθε κι ἐγκαταστάθηκε
Στὸ σπίτι μας ἓνα κατοικίδιο.
Κανένας μας δὲν τὸ βλέπει
Τὸ νιώθουμε μόνο
Πότε δίπλα πότε μέσα μας
Νὰ μᾶς ζεσταίνει
Μὲ τὴ μουσούδα του
Ἀλλὰ πῶς ἀλλιῶς
Νὰ τ' ὀνομάσουμε
Ἄς τ' ἀφήσουμε ἔτσι
Ὅπως τὸ νιώθουμε
Κι ἄς συγκατοικήσουμε ἡσυχά
Ἡσυχά μαζί του
Εἶναι ἄλλωστε τόσο φιλικὸ μαζί μας
Καὶ ὑπάκουο, δὲν μᾶς ἀρνεῖται
Τίποτα κι ἐκτελεῖ κάθε μας ἐντολή
Συχνὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἄργότερα θὰ καταλαβαίναμε
Πὼς αὐτὸ τὸ παραπάνω
Ἦταν μιὰ δική του γλυκειὰ ἐντολή
Ποὺ ἐμεῖς ἐκτελούσαμε
Μέ, θὰ λέγαμε, ἀντίστοιχη πειθήνια
Ἦδονή· ἔτσι τρώγαμε παραπάνω
Πίναμε παραπάνω
Μέχρι καὶ κόκα κόλα
Ποὺ πάει μὲ ὅλα
Καὶ πιὸ πολὺ μὲ τὰ παιδιά
Ποὺ γεννήθηκαν χάρις σ' αὐτὸ
Τὸ γλυκὸ ζωάκι
Ἄφου αὐτὸ ὀδήγησε τὰ σώματά μας
Στὸ σμίξιμο, αὐτὸ θὰ πλοηγήσει
Καὶ τὰ παιδιά μας
Καὶ τὰ ἐγγόνια μας
Κι ὅλη τὴν ἀναπαραγωγικὴ σειρὰ
Εἰς τὸ διηνεκὲς
Πὰ τὸ ὁποῖο μᾶς προορίζει.

Πὰ τὴν ὥρα ὅμως κατοικεῖ μαζί μας
Δοκιμάζει τὰ ὄργανά μας
Μέχρι ν' ἀποφασίσει
Ποιὸ θὰ κάνει πυξίδα
Ποιὸ τιμόνι
Τὸν ἐγκέφαλο ἢ τὴν καρδιά
Ἦ ποιὸ ἄλλο
Πὰ νὰ διασώσει ἴσως τὴν ψυχὴ μας
Πρὶν μᾶς στείλουν
Ἄπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦρθαμε
Ὅταν θὰ ἔχουμε γίνει κι ἐμεῖς
Βαριά ξεχαρβαλωμένα ἔπιπλα
Ποὺ ἀπλῶς μαζεύουν βρωμίες.

Ἀπὸ ἀναποφασιστικότητα ὅμως
Σὰν ἀπὸ ἀνθρωπιὰ
Ἐνῶ εἶν' ἓνα ζῶο
Καὶ πρέπει νὰ ἐξαγριωθεῖ
Γιὰ νὰ δικαιώσει τὴ φύση του
Κάποτε διστάζει κι αὐτὸς ὁ δισταγμὸς
Ἄντανακλᾶται στὸ σῶμα μας
Καὶ μετατρέπεται σὲ πόνο.
Ἄλλοτε πάλι ἐντελῶς ξαφνικὰ
Ἄπροειδοποίητα, ἀδικαιολόγητα
— Ἔτσι νομίζουμε —
Ἐξαγριώνεται
Κι ἐπιτελεῖ τὸ καθῆκον του
Τὸ ἐγκεφαλικὸ ἢ τὸ καρδιακὸ
Ἦ ποιό ἄλλο, ἀδιάφορο.

Μεταποχαιρετισμός

Στη μητέρα μου

Τὸ σαποῦνι, ποὺ ἔπλενες
Τὰ χέρια σου
Λειώνει ἀκόμη στὰ δικά μου.

Ξηροὶ καρποὶ

Στὸν γιατρὸ συνδαιτυμόνα μου
Θανάση Σεισόπουλο

Ἄνάμεσα στοὺς καπνοὺς
Ποὺ κι ἀπ' τὸν Νόμο πιά
Ἄπαγορεύονται

Καὶ στὰ ποτὰ
Μονάχα — ἀκόμα—
Ἄπ' τοὺς γιατροὺς

Ἐγὼ ἐπιμένω
Καὶ στοὺς ξηροὺς καρποὺς
Νὰ βρῶ τὸν ἀπηγορευμένο.